

Karkó Ádám

Por

Hajninak

nehéz a dolgok végére érni
mázsás puhasággal terül
szét a torkomban a fájdalom
tipegő gyermekek között
lábadozom szemtelenül
felnőni akarni felnőni élni
nehéz a dolgok végére érni

nehéz a dolgok végére érni
ablakot cipelek a negyedikre
terhem átlátszó tömör üveg
alatta magányos féltreke
keringek a zárt ablak körül
átláttni kinyitni felnőni élni
nehéz a dolgok végére érni

nehéz a dolgok végére érni
üres lakásban kong az óra
cikázok benne mutatom az
utat magam előtt söpörve
rám rakódott porba állok
porolhat velem az élet
puhán remélni felnőni élni
nehéz a dolgok végére érni

Kabát

kapaszkodik körülöttem kabátpuha
embertömeg rohanunk szabályosan
bokától fejtetőig tartó lépteink
simulnak vállainkra megint
pohárba mártjuk álmaink
s közös utazásunk során kering
kopár eszme balról jobbról
létezésről meg alapjogról
hazáról meg apám házáról
zárt életünk hatósági áráról
lepkék vagyunk egy út során
kifejlődni vagy bábpuhán
lebegni napközben éjjel
felébredni verejtékkel
együtt folyunk le földünk
csapján amiben fürdünk
halállal halni meg
vagy halálba menni rend
ablakot cipelni a semmibe
lapot írni mennyire
szabálynak kitett ártalom
galambfehér szájalom
búgni zúgni hitről nemzetről
elmeszeletlen versekről
s zötyögünk komoran
megtörten és porosan
létünk felé
áljunk felé
ahol megtalálsz
s megtalállak
befűzve egymást
gomb a gomblyukának

újra

mint a borostyán futjuk
körbe egymás lelkét
képletekre bontjuk a
válogatott emlékeket
jobbára parancsolni
akarunk mint a gépnek
de az élmény feltör
s végigfut a gépszalagon
sétákat teszünk együtt
aztán piknikezünk
masszírozó kezem
tapintja bőröd
ajkaimat nyakadra
tapasztom érzem
zöld fák alatt illatod
a búcsú pillanata hosszú
kedves és jó
látjuk egymást
hús tóban áztatjuk
lábainkat izmaink
egymásra feszülnek
olykor könnycsepp
gördül gödröcskéid
bájaiba az enyém
a tiéd vagy a közös